

การสอนเด็กให้อ่านภาษาอังกฤษให้คล่องโดยการอ่านประกอบการแสดงบนเวที

English Fluency Instruction: Readers' Theatre

ดร.พวงเพ็ญ อินทรประวัติ*

รองศาสตราจารย์ ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล*

Dr.Puangpen Intrarapawat*

Associate Professor, Faculty of Education, Vongchavalitkul University*

Corresponding Author Email Address: puangpen_int@vu.ac.th

(Received: November 24, 2018; Revised: January 3, 2019; Accepted: January 30, 2019)

บทคัดย่อ

หัวใจของการอ่าน คือ การอ่านรู้เรื่อง ผู้เรียนจะพัฒนาตนเองให้อ่านรู้เรื่องได้ ก็ต่อเมื่อรู้จักคิดสร้างความหมายจากสิ่งที่อ่าน หากครูต้องการช่วยให้ผู้เรียนรู้จักวิธีคิดสร้างความหมายจากสิ่งที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูต้องใช้กลวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนอ่านให้คล่องก่อน เพราะการอ่านคล่องเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของการอ่านรู้เรื่อง ในบทความนี้ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะนำเสนอภาพรวมของการอ่านคล่อง แนวทางการสอนการอ่านคล่องที่เรียกว่า “การอ่านประกอบการแสดงบนเวที” รวมทั้งแนวทางการประเมินผลการอ่านคล่อง

คำสำคัญ: การอ่านคล่อง, การอ่านประกอบการแสดงบนเวที, การอ่านออกเขียนได้, นักเรียนต่างชาติ

Abstract

The heart of reading is comprehension. Being able to comprehend proficiently, students need to learn how to instruct meaning from texts. Teachers then are required to offer the students' fluency instruction since fluency in reading is essential foundation for comprehension. This article will provide an overview of fluency in reading, readers' theatre as a fluency instruction as well as its assessment in an EFL classroom.

Keywords: Fluency, Readers' Theatre, Literacy, Foreign Students

บทนำ

สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (Thai Language Institute Bureau of Academic Affairs and Educational Standards, 2017) ระบุถึงความจำเป็นของการอ่าน การอ่านคล่องและการอ่านรู้เรื่องอย่างชัดเจนว่า “การรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) เป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้และการพัฒนาชีวิตสู่ความสำเร็จ การอ่านอย่างคล่องแคล่วและเข้าใจความหมายจะนำมาซึ่งความรู้ และส่งเสริมให้เกิดการคิด วิเคราะห์ มีวิจารณญาณ แยกแยะ และประยุกต์ใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต พร้อมทั้งสามารถถ่ายทอด สื่อสารความรู้ความคิดให้ผู้อื่นทราบและเข้าใจได้”

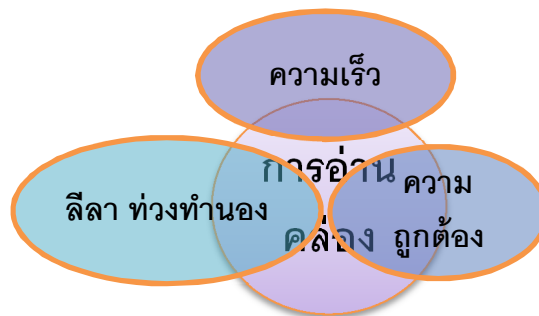
การอ่าน คือ อะไร หากให้คำนิยามของการอ่านในแง่ของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguists) การอ่านเป็นกระบวนการหนึ่งของภาษา เป็นกระบวนการที่สลับเปลี่ยนจากภาษาเขียนให้เป็นเนื้อหาที่มีความหมาย (Message) หรือที่เรียกว่า ถอดรหัส (Decoding) ที่ผู้อ่านต้องถอดรหัสสัญลักษณ์ของภาษาจากข้อเขียนออกมาเป็นความหมาย หรืออีกนัยหนึ่ง

คือ การอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านพยายามทำความเข้าใจและสนองตอบต่อความคิด ของผู้เขียนในข้อเขียนหนึ่ง ๆ สิ่งสำคัญที่ผู้อ่านทำ คือ 1) อ่านคำให้ได้ (Word identification) และ 2) ประมวลกลุ่มคำเข้าเป็นข้อความที่มีความหมาย (Hook & Jones, 2002; Pressley, 2006) การอ่านคำให้ได้ หรือการอ่านออก หรือที่พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2546) ใช้คำว่า “การว่าตามตัวอักษร” ซึ่งมีความหมายว่า เป็นการอ่านตามตัวอักษรโดยการใช้กระบวนการถอดสัญลักษณ์การเขียน ส่วนการประมวลกลุ่มคำ เข้าเป็นข้อความที่มีความหมาย หรือ การอ่านรู้เรื่อง (Comprehension) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่าน คิดสร้างความหมายจากข้อเขียนเพื่อให้เข้าใจเรื่อง (Bureau of Academic and Educational Standards, 2017) ซึ่งการคิด สร้างความหมายจากข้อเขียนนี้ เป็นเรื่องซับซ้อน เพราะต้องอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ เช่น ภูมิหลัง ของผู้อ่าน เนื้อเรื่องที่อ่าน ระดับพัฒนาการของการอ่าน บริบทของการเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อคนทั้งหลายอ่านเนื้อเรื่องเดียวกัน แต่อาจตีความเนื้อหาและเข้าใจเนื้อหานั้นแตกต่างกันไปได้

พัฒนาการในการอ่าน เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้น มีการอ่านมากขึ้น พัฒนาการในการอ่านของเด็กจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อทักษะการอ่านของเด็กพัฒนาขึ้น จนสามารถคาดหวังได้ว่า เด็กจะอ่านได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากและอ่านได้อย่างรวดเร็ว การอ่านออกจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ หมายความว่า เมื่อเห็นตัวอักษรที่ปรากฏอยู่เป็นคำ ๆ ก็อ่านออกทันที ไม่ต้องเสีย เวลาวิเคราะห์คำหรือสะกดคำ เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กไม่ต้องมาวุ่นพะวงเรื่องการอ่านออก แต่จะหันไปเอาใจจดจ่อ อยู่กับการทำความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านและการสร้างความเชื่อมโยงของเนื้อหาต่าง ๆ ของเรื่องเข้าด้วยกัน (La Berge and Samuels, 1974) เมื่อพัฒนาการในการอ่านของเด็กเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เด็กจะกลายเป็น คนที่อ่านคล่อง เรียนรู้คำศัพท์ มากขึ้น ๆ และคำศัพท์เหล่านี้จะกลายเป็นคำศัพท์ที่เห็นและเข้าใจได้ทันที ทำให้บรรลุเป้าหมายของการอ่าน คือ เข้าใจสิ่งที่อ่านและเกิดความเพลิดเพลินในการอ่านในที่สุด

ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในปัจจุบัน หากสอบถามครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถม และมัธยม มักได้รับคำตอบว่า ยังมีนักเรียนไทยจำนวนมากที่มีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ เช่น อ่านช้า อ่านตะกุกตะกัก อ่านเป็นคำ ๆ อ่านข้ามคำยากที่อ่านไม่ออก เว้นวรรคไม่ถูก ออกเสียงไม่ถูกต้อง ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นสัญญาณบ่งชี้ว่า นักเรียนเหล่านี้ไม่เข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน เพราะยังไม่สามารถคิดสร้างความหมาย (Construct Meaning) จากสิ่งที่อ่านได้ นักเรียนที่มีปัญหาเช่นนี้ ส่วนใหญ่มักจะไม่สามารถพัฒนาตนเองให้อ่านคล่อง แล้วส่งผลต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาของเรื่องที่อ่าน การที่เป็นเช่นนี้ อธิบายได้ว่า เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการอ่าน นักเรียนจะจดจำคำศัพท์ได้น้อย เพราะอ่านน้อย เมื่อไม่สามารถจดจำคำศัพท์จำนวนหนึ่งที่อยู่ในข้อเขียนที่อ่าน ทำให้ การอ่านเป็นไปด้วยความยากลำบากและล่าช้า เพราะมัวแต่พะวงอยู่กับการสะกดตัว แล้วทำให้เข้าใจสิ่งที่อ่านลดน้อยลง (Hoffman and Isaac, 1991; National Reading Panel, 2000)

ความสัมพันธ์ของการอ่านคล่องกับการอ่านรู้เรื่อง เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้วว่า การที่ผู้เรียนจะทำความเข้าใจ ในสิ่งที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านคล่องและการอ่านที่เป็นอัตโนมัติ (La Berge and Samuels, 1974; May, 1998; Stanovich, 1993/1994) ดังจะเห็นได้จากนักเรียนที่อ่านคล่อง เมื่ออ่านออกเสียง เขาจะอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว เว้นวรรคตอนได้ถูกต้องเหมาะสม มีการออกเสียงชัดเจน เน้นเสียงสูงเสียงต่ำ ในประโยคได้ถูกต้อง นักเรียนกลุ่มนี้ ใช้เวลาอันรวดเร็วในการอ่านและสามารถอ่านในปริมาณที่มากกว่าและอาจจะหลากหลายกว่าเด็กที่อ่านไม่เก่ง ในเวลาเดียวกัน นอกจากนั้น การศึกษาวิจัยยังพบด้วยว่า การอ่านคล่องมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการอ่านรู้เรื่องและคะแนนประสิทธิภาพในการอ่านโดยรวม (National Assessment of Education Progress, 1995) ซึ่งจากการศึกษาวิจัยนี้ ติความได้ว่า นักเรียนที่มีประสิทธิภาพในการอ่านในระดับต่ำจะอ่านไม่รู้เรื่อง

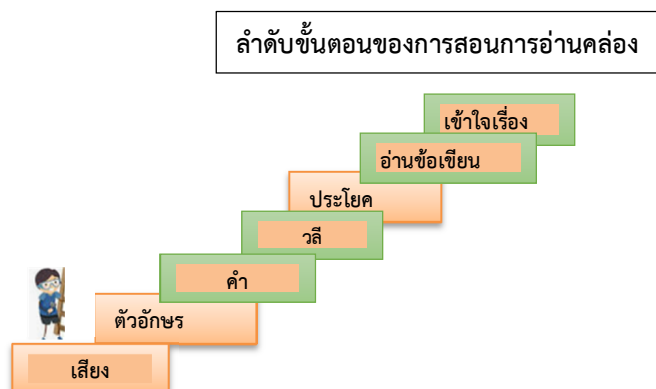

ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการอ่านคล่อง

ในการแก้ปัญหาให้กับนักเรียนที่อ่านภาษาอังกฤษไม่ออก ครูส่วนมากมักย้อนกลับไปสอนการอ่านแบบแจกลูก ซึ่งเป็นการอ่านสะกดคำ (Phonics) นักเรียนที่ได้รับการสอนเพิ่มเติมดังกล่าว อาจกลายเป็นผู้ที่สามารถอ่านสะกดคำได้ดีขึ้น แต่ยังไม่ถึงระดับการอ่านคล่องที่เอื้อต่อการอ่านที่มีประสิทธิภาพได้ เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนในชั้นเดียวกัน การอ่านคล่อง ถือว่าเป็นบันไดขั้นต้นของการอ่านรู้เรื่อง และเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านตั้งแต่แรกเริ่มเรียน นั่นคือ ตั้งแต่ระดับชั้น ประถมศึกษาและต่อเนื่องเรื่อยไปจนกระทั่งถึงระดับมัธยมและอุดมศึกษา (Rasinski, Rikli and Johnson, 2009) ดังนั้นสิ่งที่ ครูต้องทำให้ได้ คือ หาแนวทางสอนให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกและพัฒนาขึ้นมาจนถึงระดับของการอ่านคล่องให้ได้โดยเร็วที่สุด

ตาราง 1 แสดงความสัมพันธ์ของการอ่านออก การอ่านคล่องและการอ่านรู้เรื่อง

การอ่านออก				การอ่านคล่อง			การอ่านรู้เรื่อง		
การรับรู้เกี่ยวกับตัวอักษรและหนังสือ	การรับรู้เกี่ยวกับตัวอักษรและเสียง	การออกเสียงและรู้หลักการเกี่ยวกับตัวอักษรการสะกดคำ	คำและการเคราะห์โครงสร้าง	คำที่อ่านได้ทันทีที่เห็น	การอ่านได้โดยอัตโนมัติ	การเว้นวรรค	ความรู้พื้นฐาน	คำศัพท์	กลวิธี การทำความเข้าใจ

ภาพประกอบ 2 ลำดับขั้นตอนการสอนการอ่านคล่อง

วิธีการสอนอ่านซ้ำ ๆ ที่ใช้ในการสอนอ่านประกอบการแสดงบนเวที เป็นเทคนิควิธีของการสอนอ่านที่มีการทดสอบประสิทธิภาพจากการวิจัยอย่างแพร่หลายมาแล้ว และพบว่าวิธีนี้เพิ่มความสามารถในการอ่านคล่องให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี และยังทำให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดีด้วย (Dowhower, 1989; Hoffman and Isaacs, 1991; Samuels, 1997) นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนที่มีปัญหาในการอ่านได้ฝึกฝนการอ่านในสถานการณ์ที่ไม่เครียด ไม่กดดัน ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ความมั่นใจในตนเองในการอ่านออกเสียง (Tyler and Chard, 2000)

บทความนี้มีจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ 1) เพื่อนำเสนอภาพรวมของการอ่านคล่อง 2) การอ่านประกอบการแสดงบนเวที และ 3) แนวทางการสอนการอ่านคล่องโดยใช้กลวิธีการอ่านประกอบการแสดงบนเวที รวมทั้งการประเมินผลการอ่านคล่อง การอ่านคล่อง

1. ความหมายของการอ่านคล่อง จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคล่อง พบว่า มีผู้ให้นิยามของคำว่า การอ่านคล่องอยู่มากมาย ซึ่งคล้าย ๆ กัน เช่น Meyer and Felton (1999) ให้คำนิยามว่า การอ่านคล่อง หมายถึงความสามารถในการอ่านข้อความที่ต่อเนื่องได้อย่างรวดเร็ว ไม่ต้องใช้ความพยายามมากและเป็นไปโดยอัตโนมัติเพราะไม่ต้องเอาใจจดจ่ออยู่ที่การสะกดคำ ส่วน Pikulski and Chard (2005) นิยามว่า การอ่านคล่อง หมายถึง ทักษะที่ช่วยให้ผู้อ่านคิดสร้างความหมายจากข้อเขียน (Text) และแสดงออกมาจากการอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง รวดเร็วและมีท่วงทำนองในการอ่าน สำหรับคณะกรรมการการอ่านแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาให้นิยามว่า การอ่านคล่อง หมายถึง ความสามารถในการอ่านข้อความได้อย่างถูกต้อง ในความเร็วที่เหมาะสมและมีการแสดงออกทางน้ำเสียงได้ดี (National Reading Panel-NICHD, 2000) ซึ่งคำนิยามนี้เป็นที่นิยมใช้กันมากในกลุ่มผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องการอ่านคล่อง

การอ่านคล่องเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นในการช่วยให้ผู้อ่านบรรลุเป้าหมายของการอ่านรู้เรื่องได้ (Kuhn and Stahl, 2003) เพราะเหตุว่า เมื่อผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านคล่องแล้ว ผู้อ่านไม่ต้องไปสนใจกับการอ่านออก แต่เอาใจจดจ่อไปที่การสร้างความหมายจากเนื้อหาที่อ่านเพื่อให้เข้าใจแต่เพียงอย่างเดียว (La Berge and Samuels, 1974) ถ้าผู้อ่านคิดสร้างความหมายจากเนื้อหาที่อ่านให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้อ่านต้องอ่านให้ได้อย่างรวดเร็ว แต่ยังคงรักษาระดับความเร็วในการอ่านที่เหมาะสม และรู้จักการแบ่งวรรคตอนเป็นห้วงความคิดได้อย่างถูกต้อง (Zutell and Rasinski, 1991) (ตัวอย่าง การแบ่งประโยคเป็นห้วงความคิด: Jamie's birthday party// was on Sunday.// He got a lot of presents,// he didn't know what to do.)

2. ทฤษฎีของการอ่านคล่อง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคล่องมีหลายทฤษฎี ทฤษฎีที่มีความสำคัญมากสำหรับการพัฒนาการอ่านคล่อง คือ ทฤษฎีความเป็นอัตโนมัติในการอ่าน (La Berge and Samuels, 1974) คำว่าอัตโนมัติ หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านที่อ่านข้อความอย่างถูกต้องและง่ายดาย และสามารถใช้กระบวนการคิดไปที่การสร้าง ความหมายของสิ่งที่อ่าน (Young and Rasinski, 2009) แนวคิดของการอ่านตามทฤษฎีนี้ คือ ในขณะที่อ่าน สมรรถนะของผู้อ่านต้องทำงานสองอย่างพร้อม ๆ กัน คือ การแปลสัญลักษณ์ของตัวอักษรออกมาเป็นข้อความและตีความเพื่อให้เข้าใจข้อความนั้น โดยปกติ ธรรมชาติของสมองของคนจะมีการจดจ่อ (Attention) อยู่ทีสิ่งหนึ่งสิ่งใดค่อนข้างจำกัด ในการอ่าน หากผู้อ่าน ตั้งสมาธิจดจ่ออยู่ที่การแปลสัญลักษณ์ของตัวอักษรเสียเป็นส่วนใหญ่ จะไม่อาจแบ่งปันสมาธิไปจดจ่ออยู่ที่การสร้าง ความหมายได้มากพอที่จะทำให้เข้าใจความหมายได้ แต่ถ้าผู้อ่านสามารถทำให้การอ่านออก (Word recognition) ของตนเกิดขึ้นได้โดยอัตโนมัติโดยไม่ต้องเอาใจจดจ่อได้แล้ว นั่นหมายถึงว่า ผู้อ่านทำให้การอ่านของตนอยู่ในระดับ ของการอ่านคล่อง และการอ่านคล่องนั้นจะเกิดขึ้นได้โดยอัตโนมัติด้วย

อีกทฤษฎีหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคล่องในภาษาอังกฤษ คือ บทบาทของจังหวะและท่วงทำนอง (Prosody) ซึ่งหมายถึง ความสามารถของผู้อ่านในการอ่านออกเสียงที่มีจังหวะ มีการเว้นวรรคได้เหมาะสมตามความหมาย (Rhythm) มีเสียงเน้นในคำ (Stress) และออกเสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation) (Schreiber, 1991; Young and Rasinski, 2009) คนที่อ่านคล่อง ไม่เพียงแต่แสดงความสามารถในการอ่านออกได้อย่างถูกต้องและเป็นไปอย่างอัตโนมัติเท่านั้น

แต่ยังสามารถอ่านได้อย่างชัดเจนและเป็นไปตามท่วงทำนองที่เหมาะสม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน และการมีอารมณ์ร่วมในสิ่งที่อ่าน ในปัจจุบันนี้ มีงานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของจังหวะและท่วงทำนองของการอ่าน ที่ส่งผลต่อการอ่านคล่องและความสัมพันธ์ของจังหวะและท่วงทำนองที่มีต่อการทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน (Miller and Schwanenflugel, 2006; Rasinski, Rikli and Johnson, 2009; Whalley and Hansen, 2006)

ส่วนอีกทฤษฎีหนึ่งที่ทำให้หลักการสำหรับการอ่านคล่อง คือ ทฤษฎีการมีส่วนร่วม ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับ แรงจูงใจ ให้มีส่วนร่วมอย่างจริงจังเพื่อจะได้ทุ่มเทฝึกฝนในการอ่าน จนสามารถเพิ่มความคล่องขึ้นมาได้ หากมุ่งมั่นตั้งใจอ่านให้ คล่อง โดยพยายามอ่านอย่างถูกต้องตามจังหวะและท่วงทำนอง จะทำให้เรียนรู้ที่จะคิดสร้างความหมายเพื่อทำความเข้าใจใน เนื้อหาที่อ่านได้ด้วย (Griffith and Rasinski, 2004) สรุปว่า การอ่านคล่องทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมระหว่างการอ่านออกกับการ ทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่านหรือการอ่านรู้เรื่อง (Rasinski, 2004)

3. ผลที่เกิดขึ้นจากปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษที่ไม่คล่อง ดังที่กล่าวมาแล้วว่า ผู้เรียนที่มีปัญหาในการ อ่านภาษาอังกฤษที่ไม่สามารถอ่านได้รวดเร็วและเป็นอัตโนมัติได้ เพราะในขณะที่อ่าน ยังต้องเอาใจจดจ่ออยู่กับการอ่านให้ออก ซึ่งเขาจะต้องแปลสัญลักษณ์ของภาษา ยังต้องสะกดคำ และก็ต้องอ่านเป็นคำ ๆ บางครั้งต้องอ่านซ้ำหรืออ่านข้ามคำยาก และยังไม่สามารถเว้นวรรคให้ถูกต้องได้ ซึ่งผลที่เกิดขึ้น คือผู้เรียนที่ยังอ่านไม่คล่องเหล่านี้เมื่อต้องเอาใจจดจ่ออยู่ที่การอ่านออกเป็น ส่วนใหญ่ จึงไม่สามารถแบ่งใจให้ไปจดจ่อที่การคิดสร้างความหมายเพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านด้วยได้ เพราะการเอาใจจด จ่อไปที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดของคนมีจำกัด (National Reading Panel, 2000; Rasinski, 2004; Tyler and Chard, 2000; ; Unrau, 2004) และการที่ผู้เรียนมีความสามารถไม่มากพอที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ ส่งผลทำให้ไม่รู้สึกละเลินเลากับการอ่านของตนเอง

การที่ผู้เรียนไม่เกิดความเพลิดเพลินในการอ่าน เพราะมัวกังวลอยู่กับการอ่านให้ออก ภาวะเช่นนี้ ยิ่งส่งผล ต่อเนื่องไปถึงความไม่ชอบอ่าน เมื่ออ่านในปริมาณน้อย โอกาสที่จะฝึกฝนการอ่านก็น้อย พัฒนาการในการอ่านที่จะทำให้ สามารถอ่านได้โดยอัตโนมัติของผู้เรียนกลุ่มนี้ยังเป็นไปได้ยากมากขึ้น (Nathan and Stanovich, 1991) ลักษณะเช่นนี้ สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า คนรวยอยู่แล้วก็ยิ่งรวยมากขึ้น คนที่จนอยู่แล้วก็ยิ่งจนลงไปอีก เมื่อนำมาอุปมาอุปไมยกับพัฒนาการ ในการอ่าน จึงมีความหมายว่า ผู้เรียนที่อ่านเก่ง มีแรงจูงใจให้อ่านเพิ่มขึ้น ได้รับการฝึกฝนในการทำความเข้าใจ ในระดับสูง ยิ่งขึ้น เรียนรู้ที่จะใช้ทักษะการคิดที่เพิ่มขึ้นโดยใช้กระบวนการของการอ่านมาก ๆ อ่านบ่อย ๆ และประสบความสำเร็จในการ อ่านมากขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับผู้ที่ไม่เก่ง ซึ่งจะอ่านน้อยลงเรื่อย ๆ ประกอบกับการสอนของครูยังคงอยู่ในเรื่องการสะกดคำ การสอนให้รู้จักอ่านให้ออก เพราะผู้เรียนยังไม่สามารถข้ามไปยังระดับที่สามารถทำความเข้าใจ เนื้อเรื่องได้ การอ่านจึงเป็น เรื่องที่น่าเบื่อหน่าย ผู้เรียนไม่ชอบอ่าน เมื่อไม่ชอบอ่าน ปริมาณการอ่านก็น้อยลง ส่งผลถึงพัฒนาการในการอ่านที่ไม่ ก้าวหน้า ทำให้อ่านไม่คล่อง คำศัพท์ยังมีน้อยมากเพราะอ่านน้อย หมุนเวียนไปมาอยู่เช่นนี้ เป็นวัฏจักร (Nathan and Stanovich, 1991) สิ่งที่เกิดขึ้นตามมา คือ เมื่อผู้เรียนเลื่อนระดับขั้นสูงขึ้นไป เนื้อหาที่ให้อ่านยากขึ้น ภาษาที่ใช้เพิ่มความ ซับซ้อนมากขึ้น คำศัพท์ที่เรียนมีจำนวนมากขึ้น ผู้เรียนที่มีปัญหาการอ่านที่ยังอ่านไม่คล่อง จะยิ่งเสียโอกาสและเสียประโยชน์ มากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น จึงมีคำถามว่า ครูจะเพิ่มความสามารถในการอ่านคล่องให้กับผู้เรียนได้อย่างไร เพื่อที่เขาจะสามารถ เข้าใจในสิ่งที่อ่านและเกิดความเพลิดเพลินในการอ่านได้

การพัฒนาการอ่านคล่องโดยกลวิธีการอ่านซ้ำ ๆ

ผลจากการศึกษาวิจัยในปัจจุบันเสนอแนะแนวทางการสอนเพื่อเพิ่มการอ่านคล่องของผู้เรียนไว้หลายประการ (National Reading Panel, 2000) ตัวอย่างเช่น การอ่านตาม การใช้เครื่องบันทึกเสียงช่วยสอน การอ่านพร้อมกันทั้งชั้น การอ่านเป็นคู่ ๆ การอ่านกับเพื่อน และการอ่านซ้ำ ๆ (Rasinski, 1989) สำหรับการอ่านซ้ำนั้นเป็นแนวทางการสอนอ่านที่ คณะกรรมการการอ่านแห่งชาติของประเทศสหรัฐอเมริกา (National Reading Panel, 2000) เสนอแนะไว้จึงดูเหมือนว่าจะ เป็นที่ยอมรับและนำไปใช้กันอย่างแพร่หลายในการสอนการอ่านคล่องมากกว่าวิธีอื่น ๆ เพราะการอ่าน เนื้อเรื่องซ้ำไปซ้ำมา หลาย ๆ ครั้ง มีการพิสูจน์แล้วว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มอัตราความเร็วในการอ่าน และทำให้อ่านได้อย่างถูกต้อง

และสามารถเข้าใจเรื่องได้ด้วย (Dowhower, 1989; Rasinski, 2004; Samuels, 1997; Tyler and Chard, 2000) นอกจากนั้น การอ่านซ้ำ ๆ เป็นกลวิธีที่สร้างแรงจูงใจได้ดีมากวิธีหนึ่ง เพราะช่วยให้ผู้เรียนที่อ่านไม่เก่งเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และในเวลาเดียวกันที่เพิ่มระดับความสามารถในการอ่านได้ด้วย (Samuels, 1979)

แซมมูเอล (Samuels, 1979) เป็นผู้พัฒนารูปแบบพื้นฐานของการอ่านซ้ำ ๆ โดยพัฒนาขึ้นมาจากข้อสังเกตการสอนอ่านในชั้นเรียนชั้นหนึ่ง ในชั้นเรียนนั้น ครูสอนเนื้อหาที่นำมาจากหนังสือแบบเรียนทุกวัน นักเรียนในชั้นนั้นอ่านเนื้อเรื่องใหม่ ที่มีคำศัพท์ใหม่ ทุกครั้งที่ครูเรียกให้นักเรียนอ่านออกเสียงทีละคน นักเรียนส่วนมากไม่สามารถอ่านได้และรู้สึกอาย เมื่อแซมมูเอลย้อนกลับไปพิจารณาวิธีการสอนอ่านของครูก็พบว่า การสอนอ่านของครูดำเนินไปอย่างรวดเร็ว โดยที่นักเรียนแทบไม่มีโอกาสฝึกอ่าน หรือถ้ามี นักเรียนได้ฝึกอ่านเพียง 1 ครั้งเท่านั้น ในทัศนะของแซมมูเอล เขาพิจารณาว่าลักษณะการสอนเช่นนี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับพฤติกรรมการอ่านของผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน เพราะผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านมักฝึกฝนการอ่านซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ แซมมูเอลจึงนำหลักการของการอ่านซ้ำ ๆ มาใช้เพื่อให้ นักเรียนฝึกอ่านอย่างคล่องแคล่ว ดังนั้น แทนที่จะให้ผู้เรียนอ่านเรื่องใหม่ทุกครั้งทุกวัน แนวทางการสอนใหม่ จึงเปลี่ยนไปเป็นว่า ทุกวัน ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกอ่านเรื่องเดิมซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถอ่านเรื่องเดิมนั้น ได้อย่างคล่องแคล่ว วิธีการนี้จึงพัฒนามาเป็นการอ่านประกอบการแสดงบนเวทีที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการอ่าน ครบทุกองค์ประกอบ คือ การอ่านออกโดยอัตโนมัติ การอ่านคล่องและการอ่านตามจังหวะและท่วงทำนอง

การอ่านประกอบการแสดงบนเวที

ในการอ่านประกอบการแสดงบนเวที ผู้เรียนนำเอาสิ่งที่อ่านออกมาเียนอ่านหน้าห้องพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบตามไปกับบทอ่าน (Script) ของตนเอง ดังตัวอย่าง <https://www.youtube.com/watch?v=P6X6M-THp2I> แนวทางการสอนที่เป็นมาตรฐานของการสอนแบบนี้ คือ ครูจะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการอ่านเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซ้ำไปซ้ำมาหลาย ๆ ครั้ง ในหลาย ๆ รูปแบบ จนกระทั่งสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งในแต่ละกิจกรรม นักเรียน จะได้รับการชี้แนะที่ชัดเจน และได้รับข้อมูลย้อนกลับจากคนที่อ่านคล่อง เมื่อผู้เรียนสามารถอ่านเรื่องเดิมได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว จึงจะเปลี่ยนไปขึ้นเรื่องใหม่ (Rasinski, 2004; Samuels, 1997; Tyler and Chard, 2000)

กิจกรรมการอ่านของการอ่านประกอบการแสดงบนเวที มีหลายรูปแบบ ได้แก่ การอ่านเลียนแบบ (Modelling) การอ่านตามซ้ำ ๆ (Echo reading) การอ่านกับกลุ่มเพื่อน (Buddy Reading) การอ่านพร้อมกันทั้งชั้น (Choral reading) และการอ่านเองซ้ำ ๆ (Repeated Reading) กิจกรรมการอ่านเหล่านี้ล้วนแต่เอื้อประโยชน์ในด้านการพัฒนาการอ่านคล่อง การอ่านรู้เรื่องและการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน ผลการวิจัยหลายเรื่องแสดงให้เห็นว่า การทำกิจกรรม ของการอ่านประกอบการแสดงบนเวที 1) ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง ทักษะการตีความและการอ่าน รู้เรื่อง เพราะมีบูรณาการของการอ่านกับการสร้างแรงจูงใจในการอ่านเข้าด้วยกัน (Tierney and Readence, 2000) 2) ทำให้การอ่านออกทำได้อย่างรวดเร็วขึ้นและ ในเวลาเดียวกัน ลดการอ่านคำผิดให้น้อยลงด้วย (Samuels, 1997) 3) ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนการตีความตามบทอ่านและแสดงออกตามลักษณะของตัวละครและเนื้อหาตามท้องเรื่อง (Sloyer, 1982) 4) เป็นเครื่องมือในการสร้างแรงจูงใจที่ดียอดเยี่ยม (Samuels, 1997) เพราะการอ่านซ้ำ ๆ ตามกระบวนการ ของการอ่านประกอบการแสดงบนเวที เป็นสิ่งที่นักเรียนทุกคนตั้งใจทำ เพราะทุกคนเห็นความจำเป็นว่าการฝึกอ่านด้วยตนเองหลาย ๆ ครั้ง การฝึกอ่านกับกลุ่มเพื่อน อีกหลายครั้งและการฝึกซ้อมอ่านประกอบการแสดงท่าทางตามบท อีกหลาย ๆ ครั้งเป็นสิ่งจำเป็นต้องทำ เพราะนอกจากจะเกิดความสุขสนุกสนานทุกครั้งที่ทำ การอ่านซ้ำ ๆ เช่นนี้เป็นการช่วยให้การอ่านประกอบการแสดงหน้าชั้นของกลุ่มตนประสบความสำเร็จด้วยดี (Martinez, Roser, and Strecker, 1998/1999)

สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ แรงจูงใจเป็นกุญแจอันสำคัญที่ทำให้แนวทางการสอนนี้ประสบความสำเร็จ การที่นักเรียนออกไปอ่านและแสดงท่าทางประกอบบทพูดของตนเองหน้าชั้นนั้น นักเรียนถือว่าเป็นภาระงาน อันสำคัญที่ทำให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมและช่วยเหลือกัน การอ่านซ้ำ ซึ่งโดยปกติเป็นเรื่องน่าเบื่อกลายเป็นเรื่องสนุกสนาน และจากการที่นักเรียนได้รับโอกาสให้คิดท่าทางการแสดงตามบทพูดที่ตนรับผิดชอบได้อย่างเสรี ทำให้นักเรียนบางคน แม้ว่ายังมีปัญหาในการอ่าน ก็เกิดความพยายามมากขึ้นที่จะทำความเข้าใจเนื้อเรื่องให้ได้และตีบทให้แตก ประกอบกับการได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ ทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะทำงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ จนสามารถพัฒนาตนเองให้อ่านคล่องขึ้น และอ่านรู้เรื่องได้ในที่สุด

การนำเอาแนวทางการสอนอ่านประกอบการแสดงบนเวทีไปใช้สอนในห้องเรียน

1. หลักการในการนำเอาการสอนอ่านประกอบการแสดงบนเวทีไปใช้ในห้องเรียน ในการนำเอาแนวทางการสอนอ่านประกอบการแสดงบนเวทีไปใช้สอนในห้องเรียนมีหลักการสำคัญบางประการที่ต้องคำนึงถึง คือ

1) การเลือกเนื้อเรื่องที่เหมาะสมสำหรับใช้ฝึกการอ่านคล่อง เนื้อเรื่องต้องมีระดับความยากง่ายที่ใกล้เคียงกับระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียน (Martinez, Roser and Strecker, 1998/1999; Rasinski, 2004) โดยครูสามารถทดสอบได้โดยการนำเรื่องมาให้ให้นักเรียนทดลองอ่าน หากนักเรียนอ่านผิด 5-6 คำ จากจำนวน 100 คำ ถือว่าเนื้อเรื่องนั้นมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสม

2) อ่านให้คล่อง ไม่ต้องท่องจำ ในการออกไปแสดงหน้าชั้น นักเรียนไม่ต้องท่องบท แต่อ่านตามบทพูด (Script) เฉพาะที่เป็นบทบาทของตน ที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งจากการที่ไม่ต้องท่องจำ ทำให้นักเรียนไม่ต้องกังวลใจที่จะต้องจดจำบทพูด และเป็นการเปิดโอกาส ให้นักเรียนอ่าน แสดงท่าทางประกอบและทำเสียงเพื่อให้ผู้ฟังสร้างมโนภาพตามท่าทางที่แสดงและเพลิดเพลินไปกับบทบาทของตนได้อย่างเต็มที่ (Worthy and Prater, 2002) บทพูดที่นำมาใช้สามารถหามาได้จากแหล่งข้อมูลในอินเทอร์เน็ต เช่น

<http://www.thebestclass.org/rtscripts.html>

<http://www.readinga-z.com>

<http://www.aaronshep.com/rt>

<http://www.readinglady.com>

<http://www.readerstheatre.ecsd.net/collection.htm>

<http://www.timrasinski.com>

<http://www.fictionteachers.com/classroomtheater/theater.html>

3) หลักการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของนักเรียนมาก เพราะเมื่อถึงเวลาที่ต้องฝึกอ่าน นักเรียนต้องอ่านด้วยกันเป็นกลุ่ม และสมาชิกในกลุ่มต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คนที่อ่านเก่งจะรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้ช่วยเพื่อนให้อ่านได้ คนอ่านไม่เก่ง มีเพื่อน ๆ มาช่วยสอนให้รู้จักอ่านเนื้อเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องที่สร้างความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อเหมือนกับเนื้อหาอื่น ๆ ในตำราเรียน และในการอ่านนี้ ผู้เรียนไม่ต้องอ่านอยู่เพียงคนเดียว แต่ร่วมด้วยช่วยกันอ่าน เป็นส่วน ๆ นักเรียนคนใดได้รับบทพูดของตัวละครใดไป จะรับผิดชอบอ่านเฉพาะในส่วนนั้น นอกจากนั้น ยังมีโอกาส หยุดอ่านเป็นช่วง ๆ แล้วฟังคนอื่น ๆ อ่านแทน บทที่นักเรียนแต่ละคนได้รับมีความยาวมากน้อยไม่เท่ากัน ใครที่อ่านเก่งอาจได้รับบทที่มีความยาวมากหน่อย ส่วนคนที่ยังอ่านไม่เก่งก็รับบทที่มีความยาวน้อยลง สำหรับนักเรียนที่อ่านไม่เก่ง การที่ต้องอ่านซ้ำ ๆ และมีเพื่อนคอยช่วยฟังและช่วยแก้ไข ช่วยให้ท่านถูกต้องมากขึ้น นอกจากนั้นเมื่อเพื่อน ๆ ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแสดงท่าทางให้สมบทบาทมากขึ้น ทำให้สามารถตีความเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น ดูเหมือนว่า ทุกคนพึงพอใจกับลักษณะวิธีเรียนดังกล่าวนี้

4) เวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม เนื่องจากการใช้แนวทางการอ่านประกอบการแสดงบนเวทีในการสอนนักเรียน ที่มีปัญหาในการอ่าน ไม่อาจทำได้ภายในวันเดียวหรือสองวัน แต่ต้องใช้เวลาหลาย ๆ วันเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอ่าน หลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งรู้สึกสบายใจและพร้อมที่จะออกไปแสดงหน้าชั้นได้

2. ลำดับขั้นตอนการสอนอ่านภาษาอังกฤษประกอบการแสดงบนเวทีสำหรับนักเรียนไทย แนวทางการสอนการอ่าน ภาษาอังกฤษให้คล่องโดยใช้กลวิธีการสอนอ่านประกอบการแสดงบนเวทีตามลำดับขั้นตอน ต่อไปนี้ เป็นแนวทางการสอน นักเรียนที่ส่วนมากยังอ่านภาษาอังกฤษไม่เก่ง ให้พัฒนาความสามารถในการอ่านคล่อง และทำความเข้าใจ ในเนื้อเรื่องที่อ่าน

บทเรียนของการสอนอ่านภาษาอังกฤษประกอบการแสดงบนเวที อาจใช้เวลาประมาณ 6 ชั่วโมง หรือ 2 สัปดาห์ ถ้าในแต่ละสัปดาห์มีเวลาเรียน 3 คาบ ๆ ละ 1 ชั่วโมง เรื่องสั้นสำหรับเด็กที่นำมาให้อ่าน ครูอาจเลือกมาจาก website ของ British Council ได้ เช่น เรื่อง Jack and the Beanstalk หรือเรื่อง The Greedy Hippo ซึ่งเนื้อหาเหล่านี้ อยู่ในระดับที่ท้าทายความสามารถของนักเรียนได้ และแต่ละเรื่องจะมีความยาวประมาณ 3-4 นาที ดังนั้น ก่อนเริ่มเรียนในแต่ละ คาบ นักเรียนอาจจะฟังเรื่อง 1 เทียวก่อนได้

การจัดการเรียนรู้ในแต่ละคาบเรียน (ปรับจาก Young, C. and Rasinski, T., 2009) มีดังนี้

คาบเรียนที่ 1 จุดประสงค์ของบทเรียนในคาบแรก นี้ มี 3 ประการ คือ

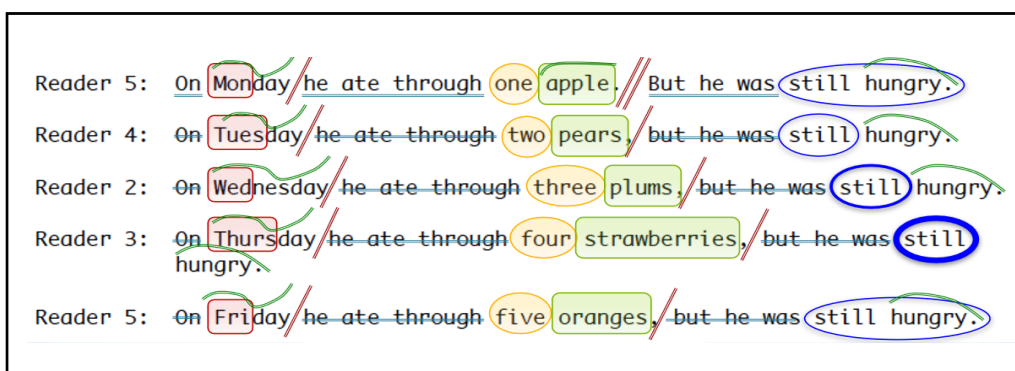
1) การนำเข้าสู่บทเรียนที่ให้นักเรียนมองเห็นภาพรวมของการอ่านประกอบการแสดงบนเวที โดยที่ครู ให้นักเรียนดูตัวอย่างการอ่านประกอบการแสดงบนเวทีจาก Youtube (เช่น <https://www.youtube.com/watch?v=1uwHp4lrBxA>) ซึ่งนักเรียนจะเห็นลักษณะการอ่านและการแสดงท่าทางประกอบ ตามบทพูด รวมทั้งการออกเสียง จังหวะและลีลาของเสียง การเว้นวรรค จุดมุ่งหมายของการดูตัวอย่างนี้ เพื่อให้นักเรียนได้ เข้าใจว่า เมื่อตนเองต้องออกไปอ่านหน้าชั้น และอ่านตามบทพูดของตนเอง ลักษณะการอ่านจะต้องคล่องแคล่ว และแสดง ท่าทางดังตัวอย่าง

2) การให้นักเรียนช่วยกันเลือกเรื่องที่จะนำมาแสดงจาก websites ต่าง ๆ ที่ครูเตรียมไว้แล้ว แต่ถ้า เป็นของ British council เรื่องที่จะนำมาใช้ แต่ละเรื่องจะใช้เวลาในการฟังประมาณ 3-4 นาที เพราะเป็นเรื่องสั้น ๆ และส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่นักเรียนรู้เรื่องเป็นภาษาไทยอยู่บ้างแล้ว และที่สำคัญ คือ British Council ไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการนำเรื่อง ไปใช้ในการเรียนการสอน

3) การแนะนำบทพูดของเรื่อง (Script) หลังจากที่นักเรียนเลือกเรื่องได้แล้ว ครูต้องค้นหบทพูด จากอินเทอร์เน็ต หรือเขียนขึ้นเองสำหรับแจกให้กับนักเรียนทุกคน จากบทพูดนี้ ครูสามารถใช้ในการบรรยายภูมิหลัง ของเรื่อง อธิบายคำศัพท์ใหม่ที่สำคัญ ๆ นำอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่อง ใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง นอกจากนั้น ครู สอนให้นักเรียนรู้จักการใช้บทพูด ดังนี้ คือ เมื่อนักเรียนแต่ละคนเลือกบทของตนเองแล้ว แต่ละคนต้องฝึกอ่านบทของตนเองให้ คล่อง อ่านบทให้ถูกต้อง แสดงท่าทางตามบทของตนเอง

หลังจากคาบเรียนที่หนึ่งไปแล้ว ในคาบเรียนต่อ ๆ ไป จะเป็นการฝึกอ่านซ้ำ ๆ ของนักเรียนด้วยวิธีการ ต่าง ๆ ตามแนวทางการสอนการอ่านประกอบการแสดงบนเวที

คาบเรียนที่ 2 การอ่านพร้อมกันทั้งชั้น (Choral Reading) ครูให้นักเรียนฟังเรื่องจาก website ตั้งแต่ต้นจน จบก่อน 1 เทียว หลังจากนั้น เปิดเรื่องให้ฟังใหม่ แต่เทียวนี้นักเรียนทุกคนอ่านตาม โดยครูหยุดเรื่องเป็นระยะ ๆ เมื่อครู หยุดเรื่องแต่ละครั้ง นักเรียนอ่านตาม ทำเช่นนี้ไปจนจบเรื่อง ในช่วงนี้ ครูสังเกตความถูกต้องในการอ่านคำ และคอยกำกับ การอ่านของนักเรียนแต่ละคน เพื่อให้ทุกคนสามารถอ่านคำทุกคำให้ถูกต้อง รู้ความหมายและออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน

ภาพประกอบ 3 ตัวอย่าง การอ่านที่มีการหยุดเป็นช่วง ๆ การออกเสียงสูงต่ำในประโยค และจุดเน้นในการออกเสียง
(https://americanenglish.state.gov/files/ae/resource_files/readerstheater_taylor.pdf)

ต่อจากนั้น ครูให้นักเรียนจับกลุ่มกัน กลุ่มละ 4 คน หรือครูอาจพิจารณาจำนวนคนในกลุ่มตามบทพูดของเรื่องก็ได้ ในการคัดเลือกนักเรียนมาเข้ากลุ่ม ควรให้แต่ละกลุ่มมีคนคละกักันทั้งนักเรียนที่อ่านเก่งและนักเรียนที่ยังมีปัญหาในการอ่าน เพื่อที่ผู้ที่อ่านเก่งจะได้ช่วยเหลือผู้ที่ยังมีปัญหาในการอ่านได้ หลังจากนั้น ให้แต่ละคนเลือกบทพูดของตน และให้ระบายสี ในส่วนที่เป็นบทพูดของตนเองเพื่อจะได้สังเกตเห็นได้ง่ายเวลาอ่าน

คาบเรียนที่ 3 การอ่านแบบเสียงสะท้อน (Echo Reading) เริ่มจากการที่ครูเปิดเรื่องจาก website ให้นักเรียนฟังเพียงท่อนหนึ่ง สั้น ๆ แล้วให้นักเรียนอ่านท่อนเดียวกันนั้นกลับไปให้ครูฟังด้วย เช่น ท่อนแรก ครูเปิดเสียง Once upon a time นักเรียนทั้งชั้นอ่านตามทันที ท่อนต่อไป ครูเปิดเสียง There was a boy called Jack. นักเรียนทั้งชั้นอ่านตาม เป็นต้น ทำเช่นนี้ จนอ่านจบทั้งเรื่อง

การอ่านแบบเสียงสะท้อน เป็นการฝึกการอ่านคล่องตามแบบที่ถูกต้อง เป็นการอ่านเลียนแบบตามที่ได้ยินเสียงเจ้าของภาษา นักเรียนต้องตั้งใจฟัง และต้องพยายามเลียนแบบการออกเสียงสูง เสียงต่ำในประโยค เสียงเน้นในคำ การเว้นวรรคของเจ้าของภาษาตามที่ได้ยินจากเรื่อง ดูตัวอย่างเพิ่มเติมได้จาก

https://www.youtube.com/watch?time_continue=21&v=HxFLelZQzV0

<https://www.youtube.com/watch?v=4gRXca5G-Ow>

คาบเรียนที่ 4 การอ่านเป็นคู่ (Buddy Reading) เริ่มด้วยการจัดนักเรียนให้นั่งอ่านบทพูดด้วยกันเป็นคู่ ๆ

โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ท่อน ท่อน ก และท่อน ข ครั้งแรก ให้คนที่หนึ่งอ่านท่อน ก แล้วคนที่สองอ่านท่อน ข หลังจากอ่านจบแล้ว ให้อ่านอีกครั้ง เป็นครั้งที่สอง เทียวนี่ เปลี่ยนเนื้อเรื่องกัน ให้คนที่สองอ่านท่อน ก แล้วคนที่หนึ่งอ่านท่อน ข จนจบเรื่อง การอ่านเป็นคู่เป็นวิธีการสอนอ่านที่เปิดโอกาสให้เพื่อนช่วยเพื่อน เพราะขณะที่เพื่อนอ่าน อีกคนนั่งฟัง แล้วคอยช่วยเหลือแก้ไข หากมีข้อผิดพลาด

คาบเรียนที่ 5 การอ่านออกเสียงพร้อมแสดงท่าทาง ในขั้นตอนนี้ นักเรียนทั้งกลุ่มมีส่วนร่วมในการอ่านออกเสียงพร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบ ในการอ่านครั้งนี้ นักเรียนแต่ละคนจะมุ่งความสนใจไปที่การอ่านบทพูดของตนเองตามที่ได้รับมอบหมาย การอ่านพร้อมกันครั้งนี้ เป็นทั้งการฝึกอ่านและการสร้างแรงจูงใจในการอ่านอย่างดียิ่ง เมื่อครูกำกับให้ซ้อมอ่านไปครั้งหนึ่งแล้ว หลังจากนั้น ให้แต่ละคนไปฝึกอ่านเองซ้ำ ๆ (Repeated reading) ในส่วนที่ตนเองต้องออกไปอ่านและแสดงท่าทางประกอบหน้าชั้น เพื่อให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น มาถึงขั้นนี้ นักเรียนจะต้องเข้าใจบทพูดอย่างลึกซึ้งเพื่อที่จะเลียนเสียง

เจ้าของภาษาและคิดทำทางของตนตามความหมายของข้อความตามบทพูด ในขั้นนี้ เพื่อน ๆ ในกลุ่มสามารถแสดงความ
คิดเห็นและให้แนะนำเพื่อน ๆ ได้ด้วย เพื่อที่จะทำให้การแสดงของกลุ่มตนเป็นไปอย่างสนุกสนาน

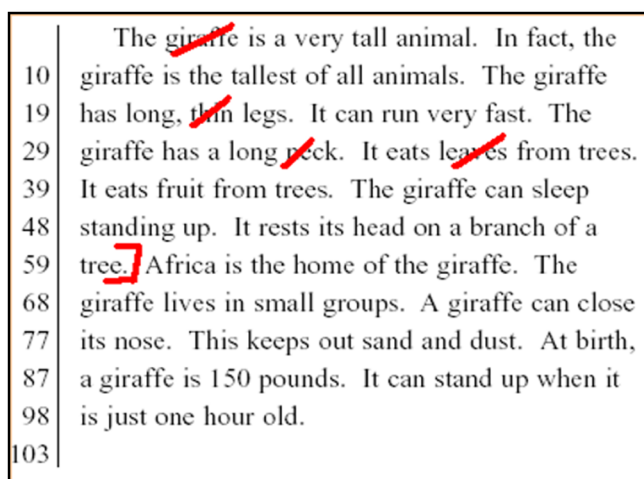
คาบเรียนที่ 6 ขั้นการแสดง ในคาบนี้ นักเรียนทุกคนของแต่ละกลุ่มผลัดกันออกไปอ่านหน้าชั้นประกอบการ
แสดงตามบทพูด แต่ก่อนที่จะออกไปแสดงหน้าชั้น ครูให้นักเรียนทุกคนฝึกซ้อมอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย

หากครูต้องการสอนเรื่องใหม่อีก ครูก็ดำเนินการสอนอ่านประกอบการแสดงบนเวที โดยเริ่มต้นจากคาบแรก
ใหม่ และดำเนินการอย่างต่อเนื่องจนถึงคาบที่ 6 ซึ่งจะเป็นคาบสุดท้ายของเรื่องที่อ่าน ในช่วงเวลา 2 สัปดาห์ หากมีเวลาเรียน
ตามตารางสอนจำนวน 6 คาบ ๆ ละ 60 นาที นักเรียนสามารถอ่านเรื่องได้ 1 เรื่อง

การประเมินผลการสอนอ่านคล่องโดยการสอนอ่านประกอบการแสดงบนเวที

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าการอ่านคล่องพิจารณาได้จาก 1) ความถูกต้องของการอ่าน 2) การอ่านได้โดยอัตโนมัติ และ
3) ท่วงทำนองและลีลาในการอ่าน ดังนั้น ในการประเมินผลการอ่านคล่อง สามารถประเมินได้ตามเกณฑ์ทั้ง 3 ข้อนี้ โดยที่
พิจารณาว่าความถูกต้องของการอ่านสามารถประเมินจากจำนวนคำที่อ่านถูกต้อง การอ่านได้โดยอัตโนมัติประเมินจากอัตรา
ความเร็วในการอ่าน ส่วนท่วงทำนองและลีลาในการอ่านนั้นสามารถประเมินใน 4 ด้าน โดยใช้แบบวัดความคล่อง ของการอ่าน
หลายมิติ ที่มีเกณฑ์กำกับ (Rubrics) และเกณฑ์นี้มี 4 ระดับ คือ ระดับ 1 หมายถึง ยังไม่ดี ระดับ 2 ค่อนข้างดี ระดับ 3 ดีและ
ระดับ 4 หมายถึง ดีมาก

1. การประเมินความถูกต้องในการอ่าน การประเมินความถูกต้องในการอ่านพิจารณาจากจำนวนคำที่อ่าน
ถูกต้องในเวลา 1 นาที ในการประเมินนี้ ครูประเมินเป็นรายบุคคล โดยที่ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่ครูเตรียมเอาไว้แล้ว (โปรดดู
ตัวอย่างเนื้อเรื่องและรูปแบบของแบบประเมินในภาพประกอบ 4) เนื้อเรื่องนี้อาจมีหลาย ๆ ชุด แต่ละชุดมีความยากง่าย พอ ๆ
กัน (ซึ่งครูสามารถตรวจสอบความยากง่ายของเนื้อเรื่องได้โดยใช้แบบทดสอบ ชื่อ The Flesch-Kincaid Readability Tests)
และครูจับเวลา 1 นาที เมื่อหมดเวลา ครูนับจำนวนคำที่นักเรียนอ่านถูกต้อง

ภาพประกอบ 4 ตัวอย่างเนื้อเรื่องและรูปแบบของแบบประเมินการอ่าน

(http://oregonreadingfirst.uoregon.edu/inst_big_five.html#fluency)

2. การประเมินการอ่านได้โดยอัตโนมัติ การประเมินในด้านนี้ ประเมินจากอัตราความเร็วในการอ่านที่เพิ่มขึ้น โดยนักเรียนแต่ละคนจะถูกกำหนดให้อ่านโดยใช้เวลา 1 นาที เมื่อหมดเวลา ให้นักเรียนหยุดอ่าน ครูทำเครื่องหมายไว้ว่า นักเรียนอ่านมาถึงคำใด แล้วนับจำนวนคำที่นักเรียนอ่านมาถึงคำนั้น ซึ่งจะบอกได้ว่า ภายในเวลา 1 นาที นักเรียนอ่านได้จำนวนกี่คำ แบบวัดที่ใช้ประเมินการอ่านได้โดยอัตโนมัติใช้แบบวัดเดียวกันกับแบบประเมินที่วัดความถูกต้องของการอ่าน

3. การประเมินท่วงทำนองและลีลาในการอ่าน การประเมินผลในด้านนี้สามารถกระทำได้โดยการใช้แบบวัดการอ่านคล่องหลายมิติ (Multidimensional Fluency Scale) (โปรดดูแบบประเมินนี้ในตาราง 2) แบบวัดนี้ใช้วัดการอ่านคล่องตามเกณฑ์ต่อไปนี้ คือ

- 1) การออกเสียงและระดับเสียง
- 2) จังหวะการอ่านและการเว้นวรรค
- 3) ความคล่องแคล่วในการอ่าน ไม่ตะกุกตะกัก
- 4) ความเร็วซ้ำในการอ่าน

ในแต่ละด้านจะมี 4 ระดับ คือ ระดับ 1-4 คะแนนของผู้อ่านจะมีระดับคะแนนที่ได้ตั้งแต่ 4-16 โดยปกติ ผู้ที่อ่านได้คะแนนต่ำกว่า 8 จะถือว่ายังมีปัญหาเรื่องการอ่านคล่อง ส่วนผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ 8 ขึ้นไปถือว่ากำลังมีพัฒนาการในการอ่านคล่อง

ตาราง 2 แบบวัดการอ่านคล่องหลายมิติ

ดัดแปลงมาจาก Zutell and Rasinski (1991)

	ระดับ	การออกเสียงและระดับเสียง	จังหวะการอ่านและการเว้นวรรค	ความคล่องแคล่วในการอ่าน	ความเร็วซ้ำในการอ่าน
การอ่าน คล่อง	4	อ่านออกเสียงที่แสดงออกให้เห็นถึง ความรู้สึกและแสดงความกระตือรือร้น ตลอดเรื่อง และน้ำเสียงและระดับเสียง เปลี่ยนไปตามเนื้อเรื่องที่อ่าน	โดยทั่วไป จังหวะการอ่านดี มีการเว้นวรรค เป็นประโยคย่อยและประโยค สั้น ๆ การออกเสียงถูกต้อง	โดยปกติ การอ่านจะลื่นไหลได้อย่าง คล่องแคล่ว ไม่ชะงัก ถ้ามีการหยุด เพียงเพื่อที่จะแก้ไขตนเอง	อ่านอย่างต่อเนื่องเหมือนจังหวะ การสนทนา อัตราความเร็วซ้ำของการอ่าน เหมาะสมตลอดเรื่อง
	3	อ่านออกเสียงที่เป็นไปตามธรรมชาติ เกือบตลอดทั้งเรื่อง อาจชะงักบ้างเล็กน้อย ในบางครั้ง รักษาระดับเสียงได้เหมาะสม	อ่านเป็นประโยคที่ยาวขึ้น แต่การเว้นวรรคยัง ไม่เหมาะสม มีการหยุดกลางประโยค หรือเลย ประโยค การเน้นเสียงในคำและการออกเสียงสูงต่ำ ในประโยคดีขึ้น	จังหวะการอ่านอาจหยุดบ้างเป็น บางครั้งเมื่ออ่านพบคำยากหรือเมื่ออ่าน โครงสร้างประโยคที่ยาก	จังหวะการอ่านยังผสมด้วยการ อ่านซ้ำบ้าง เร็วบ้าง ไม่สม่ำเสมอ
การอ่าน ไม่คล่อง	2	เริ่มที่จะใช้น้ำเสียงในการอ่านที่เป็น ตามธรรมชาติในบางตอน แต่ส่วนมาก ยังเป็นการอ่านเป็นคำ ๆ และน้ำเสียง ยังราบเรียบ	อ่านเป็นวลีด้วยจำนวนคำ 2-3 คำ ยังเป็นการอ่านที่แบ่งเป็นท่อน ๆ แต่การเน้น เสียงในคำและการออกเสียงสูงต่ำในประโยค ยังไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคยังไม่ถูกต้อง เหมาะสม	การอ่านยังหยุดชะงักเป็นช่วง ๆ และยัง แสดงให้เห็นความลังเลในการอ่านคำ และประโยคอยู่บ่อย ๆ	จังหวะการอ่าน ค่อนข้างช้า
	1	ยังพยายามอ่านคำให้ออก การออกเสียงยังไม่เป็นไปตาม ธรรมชาติ น้ำเสียงราบเรียบ	ยังพยายามอ่านคำให้ออก การออกเสียงยังไม่เป็นไปตามธรรมชาติ น้ำเสียงราบเรียบ	เป็นการอ่านที่หยุดเป็นระยะ ๆ แสดง อาการลังเล เริ่มต้นอ่านผิด ยังพยายาม ลองออกเสียงคำที่อ่าน อ่านซ้ำ ๆ และ พยายามอ่านหลายครั้ง	จังหวะการอ่านเป็นไปอย่างช้า ๆ และค่อนข้างลำบาก

บทสรุป

การอ่านประกอบการแสดงบนเวทีเป็นแนวทางการสอนที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนการอ่านโดยการอ่านซ้ำ ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ และดูเหมือนว่าจะเป็นแนวทางการสอนที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในการช่วยให้นักเรียนอ่านได้คล่องขึ้น (National Reading Panel, 2000) อันเป็นผลมาจากการที่ผู้เรียนลงมืออ่านซ้ำ ๆ อย่างจริงจัง ด้วยความสนุกสนาน ดังนั้น ครูจึงควรพิจารณาเอาแนวทางการสอนนี้ไปใช้ในการแก้ปัญหาการอ่านคล่อง ของนักเรียนไทยในชั้นเรียนของตน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์
สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2560). *คู่มือการวัดและประเมินผลความรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ตามแนวทางการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ PISA ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3*. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2560 จาก <http://www.sesao15.go.th/web15/image/filesesao15/nited/A5.pdf>

โรมันสคริป

Royal Academy. (2003). *photcha nan krom chabap ratchabandittayasathan phoso 2542*. Bangkok: nan mi buk phap li khe chan.
Thai Language Institute Bureau of Academic and Educational Standards. (2017). *khumue kan wat lae pramoenphon (Reading Literacy) tam naeothang kan pramoenphon nakrian nanachat PISA khong nakrian chan matthayomsueksa pi thi 1-3*. Retrieved October 1, 2018, from <http://www.sesao15.go.th/web15/image/filesesao15/nited/measurement and evaluation.pdf>

ภาษาอังกฤษ

Dowhower, S. L. (1991). Speaking of prosody: Fluency's unattended bedfellow. *Theory into Practice*, 30, 165-173.
Dowhower, S. L. (1989). Repeated reading: Research into practice. *The Reading Teacher*, 42(7), 502-507.
Griffith, L. W., and Rasinski, T. V. (2004). A focus on fluency: How one teacher incorporated fluency with her reading curriculum. *The Reading Teacher*, 58(2), 126-137.
Hoffman, J. V., and Isaacs, M. E. (1991). Developing fluency through restructuring the task of guided oral reading. *Theory into Practice*, 30(3), 185-194.
Hook, P. E., and Jones, S. D. (2002). The Importance of Automaticity and Fluency for Efficient Reading Comprehension. Perspectives. Retrieved October 12, 2017 from <https://pdfs.semanticscholar.org/6877/19f887917824d32cf0171fb9b1407b4f719b.pdf>
Kuhn, M. R., and Stahl, S. A. (2003). Fluency: A review of developmental and remedial practices. *Journal of Educational Psychology*, 95(1), 3-21.
LaBerge, D., and Samuels, S. J. (1974). Toward a theory of automatic information processing in reading. *Cognitive Psychology*, 6, 293-323.

- Marcy Stein (n.d.). *Reading Fluency*. Retrieved October 12, 2017 from http://oregonreadingfirst.uoregon.edu/downloads/instruction/big_five/rdg_fluency_ms.ppt.
- Martinez, M. G., Roser, N. L., and Strecher, S. K. (1998/1999). I never thought I could be a star : Readers' Theatre in a tutorial for children with reading problems. *The Reading Teacher*, 52(4), 326-334.
- May, F. B. (1998). *Reading as Communication to Help Children Write and Read*. New Jersey: Prentice Hall.
- Meyer, M. S., and Felton, R. H. (1999). Repeated reading to enhance fluency: Old approaches and new directions. *Annals of Dyslexia*, 49, 283-306.
- Miller, J., and Schwanenflagel, P. J. (2006). Prosody of syntactically complex sentences in the oral reading of young children. *Journal of Educational Psychology*, 98, 839-853.
- Nathan, R. G., and Stanovich, K. E. (1991). The causes and consequences of differences in reading fluency. *Theory into Practice*, 30(3), 176-184.
- National Reading Panel. (2000). *Teaching children to read: An evidence-base assessment of scientific research literature on reading and its implications for instruction*. Bethesda, MD: National Institutes of Health.
- Pikulski, J. J., and Chard, D. J. (2005). Fluency: Bridge Between Decoding and Reading Comprehension. *The Reading Teacher*, 58, 510-519.
- Rasinski, T. (2004). Creating Fluent Readers. *Educational Leadership*, 61(6) 46-52.
- Rasinski, T., Rikli, A., and Johnson, S. (2009). Reading fluency: More than automaticity? More than a concern for primary grades? *Literacy Research and Instruction*, 48, 350-361.
- Samuels, S. J. (1979). The method of repeated readings. *The Reading Teacher*, 32, 403-408.
- Schreiber, P.A. (1991). Understanding Prosody's Role in Reading Acquisition. *Theory into Practice*, 30(3), 158-164.
- Sloyer, S. (1982). *Readers Theater: Story dramatization in the classroom*. Urbana, IL: National Council of Teachers of English.
- Stanovich, K. E. (1993/94). Romance and reality. *The Reading Teacher*, 47(4), 280-291.
- Tierney, R. J., and Readence, J. E. (2000). *Reading Strategies and Practices: A compendium* (5th ed.). Needham Heights, MA: Allyn and Bacon.
- Tyler, B., and Chard, D. J. (2000). Using Readers Theatre to foster fluency in struggling readers: A twist on the repeated reading strategy. *Reading and Writing Quarterly*, 16(2), 163-68.
- Unrau, N. (2004). *Content Area Reading and Writing: Fostering Literacies in the Middle and High School Cultures*. New Jersey: Pearson Prentice Hall.
- Whalley, K. and Hansen, J. (2006). The role of prosodic sensitivity in children's reading. *Journal of Research in Reading*, 21, 288-303.
- Worthy, M. J., and Prater, K. (2002). "I thought about it all night": Readers theatre for reading fluency and motivation. *Reading Teacher*, 56(3), 294-297.

- Young, C., and Rasinski, T. (2009). Implementing Readers Theatre as an approach to classroom fluency instruction. *The Reading Teacher*, 63(1), 4-13.
- Zutell, J., and Rasinski, T. V. (1991). Training teachers to attend to their students' oral reading fluency. *Theory into Practice*, 30(3), 211-217.